

SARAH MORGENTHALER

Droomuitzicht

Moose Springs 3

UITGEVERIJ GLB

Van dezelfde auteur
Droomvakantie
Droomman

Colofon

Copyright © 2023 voor deze uitgave

Uitgeverij Grote Letter Bibliotheek, Deventer

ISBN 9789036440509

NUR 302

Gedrukt op papier met FSC-certificaat

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van Uitgeverij Grote Letter Bibliotheek, Postbus 583, 7400 AN Deventer

Deze uitgave kwam tot stand in samenwerking met A.W. Bruna uitgevers, Amsterdam

© 2021 by Sarah Morgenthaler

Oorspronkelijke titel *Enjoy the view*

Vertaling Ineke de Groot

Alle rechten voorbehouden

Voor meer informatie of bestellen

www.boekenmetgroteletters.nl

Er was altijd wat als Easton Lockett lifters oppikte. Het begon goed, maar het ging al snel de verkeerde kant op.

Er was een keer een vent geweest die in zijn pick-uptruck had geplast. En een tiener die had overgegeven. Maar het ergst was nog wel de oude vrouw die hem maar bleef slaan met haar stok totdat hij haar zijn mobiel had gegeven. Je zou denken dat hij na die gewelddadige berooving zijn lesje wel zou hebben geleerd, maar hij remde toch weer.

Het punt was dat als een man als Easton een vrouw met een koffer in de hand langs de weg buiten de stadsgrenzen van Moose Springs in Alaska zag lopen, hij het niet over zijn hart kon verkrijgen om maar gewoon door te rijden. En al helemaal niet als de dichtstbijzijnde telefoon een wandeling van vijftien kilometer over kronkelende bergwegen inhield, en zij de verkeerde richting op liep.

Easton zette zijn oude, vaalrode pick-up naast haar stil en knipte de waarschuwingslichten aan. Voor Easton was het geen punt om over de passagiersstoel heen te reiken en het

raampje open te draaien. Met zijn één meter achtennegentig was er maar weinig waar de beroepsbergbeklimmer niet bij kon. Hij wilde haar geen angst aanjagen – een vreemde man die onverwachts naast haar opdook terwijl zij alleen langs de weg liep – dus ging hij voor een vriendelijke glimlach. Door de baard was die weliswaar niet te zien, maar de intentie was er.

‘Kan ik u misschien ergens mee helpen, mevrouw?’

Zodra Easton zijn mond opendeed, draaide ze zich razendsnel naar hem om. Door het gewicht van de koffer helde ze naar één kant over. Ze stak geïrriteerd haar hand op. ‘Echt níét te geloven.’

Voor de duidelijkheid: hij had een fijne ochtend gehad. Lekker wakker geworden, lekker ontbijtje, lekker ritje naar de stad voor een afspraak met zijn vrienden. Lekker ritje naar de Turnagain Arm, een paar kilometer minder hard dan was toegestaan. Het soort ochtend waardoor een man onderuitzakt in zijn stoel en denkt: ja, ik heb mijn leven aardig op de rails.

Doordat ze haar hand in haar zij zette terwijl ze hem nijdig aankeek, wist hij dat zijn leven helemaal niet op rolletjes liep.

Easton wreef opgelaten onder zijn knotje

over zijn nek. ‘Ik dacht dat u misschien wel een lift kon gebruiken,’ zei hij voorzichtig.

Ze keek hem achterdochtig aan. ‘Ik heb het heus wel door, knul. Ik weet maar al te goed waar jij en je hulpjes mee bezig zijn. Jullie zijn ons gewoon aan het pesten.’

Easton stond met zijn mond vol tanden. Over hoe ze er verder uitzag kon hij weinig zeggen, want ze was dik ingepakt. Hij kende werkelijk niemand die begin juli nog een jas droeg. Deze vrouw had zich aangekleed alsof het winter was, laagjes kleding over elkaar, zodat alleen haar neus en ijsblauwe ogen boven een sjaal uit piepten.

‘Mijn hulpjes?’

‘Ondergeschikten, hielenlikkers, de mensen met wie je samenspant. Ik weet het héús wel.’

Eastons stem was wat hoger dan hij had gewenst toen hij zijn mond opendeed: ‘Ik span met niemand samen.’

‘Nee, natuurlijk niet.’ Ze geloofde hem voor geen meter. ‘Weet je, op deze weg is iedereen even behulpzaam en aardig en stoppen ze voor me.’ Ze gebaarde in de richting van Moose Springs. ‘Hadden ze dat daar maar gedaan, want daar was iedereen vreselijk. Ik heb het knooppunt van het kwaad in de vriendelijkste

staat van het land ontdekt.'

'Een knooppunt zou ik ons niet willen noemen,' wierp Easton tegen. 'Eerder een zijtak.'

'Heel fijn. De eerste was een engerd en deze hier is een woordenboek. Wat is er toch mis met deze plaats, Jessie?'

De vrouw zette haar koffer neer. Ze schoof de capuchon van haar jas naar achteren, waardoor er een witte hoofdband, geschikt voor de winter, tevoorschijn kwam, en haar rode haar, dat nat was van het zweet. Als Easton zo dik aan was gekleed terwijl het buiten eenentwintig graden was, dan zou hij ook zweten. Maar hij zou er dan waarschijnlijk niet zo fantastisch uitzien als deze vrouw.

'Sorry hoor, maar ik heet geen Jessie.'

'Dat heb ik toch ook niet gezegd?' Ze keek hem gefrustreerd aan. 'Wat kan ik voor je doen, nu we toch niet verder kunnen met schieten? Alweer.'

Easton was geen prater, en hij was het niet gewend om uitleg te geven. Maar het was lang geleden dat iemand hem zo had aangekeken en dat was toen hij de favoriete pop van zijn tweelingzusje had gebruikt als natuurkundig experiment.

Wat omhoogging, kwam onvermijdelijk weer

naar beneden, hoe hoog hij dat klereding ook met behulp van een tuinslang en twee dennenbomen de lucht in schoot.

Easton schraapte zijn keel zodat hij zijn normale, lage stem weer had. ‘Ik zag u langs de weg lopen. Ik dacht dat u misschien wel een lift wou of dat u iemand wou bellen.’

‘Maar natuurlijk,’ zei ze sarcastisch. ‘Maar ik trap er niet in. De weg is staatseigendom en niemand kan ons hier weg krijgen.’

Nee, ze zou het niet snel opgeven. De roodharige schone had haar handen in haar zij gezet en stond hem aan te kijken alsof ze hem alleen al door de kracht van haar dwingende blik aan het praten kon krijgen. En dat zou haar waarschijnlijk nog lukken ook als hij iets verkeerd in de zin had gehad. Maar dat was niet zo, dus zei hij niets. Easton keek haar aan en vroeg zich af hoe de zaak zo snel had kunnen escaleren. Normaal gesproken duurde het wel een paar maanden voordat hij een vrouw zo over de rooie kreeg.

‘Ik heb geen flauw idee waarover u het hebt, mevrouw.’

Ze keek hem met tot spleetjes geknepen ijsblauwe ogen aan alsof ze dwars door hem heen wilde kijken. Uiteindelijk schudde ze zuchtend haar hoofd.

‘Nee, dat heb je geloof ik ook niet. Jij bent waarschijnlijk de enige man vanochtend die geen kwaad hulpje is. Het licht was perfect, weet je,’ klaagde ze, van het ene op het andere moment omslaand van boos naar teleurgesteld. ‘De weg was schitterend, ware het niet dat iedereen maar blééf stoppen.’

Zich ervan bewust dat hij de situatie niet meer in de hand had, koos Easton zijn woorden zorgvuldig uit. ‘Ik kan altijd een stukje achteruitrijden, als u daar wat aan hebt?’

Ze wapperde met haar slanke hand. ‘Nee, dank je. Dat heeft nu totaal geen nut meer.’

Easton vond zichzelf redelijk intelligent, maar hij had werkelijk geen idee waar ze het over had.

Ze hield haar hoofd schuin. ‘Wat? Ik kan je niet verstaan, Jessie. De ontvangst is hier verschrikkelijk slecht.’

En ze dacht ook nog dat ze met iemand stond te praten. Heel fijn.

‘Jessie. Jessie, ik kan niet... En weg is hij.’ Ze vloekte en stampvoette gefrustreerd, wat gevaarlijk dicht naar schattig neigde.

‘Ik bel wel iemand die u kan helpen.’

Easton hield haar in de gaten terwijl hij zijn draagbare 27 MC pakte en de zender aanzette

die de plaatselijke politie ook beluisterde. Zijn bakkie had maar een beperkt bereik, maar Jonah – hoofdagent van de politiemacht van Moose Springs, bestaande uit twee personen – stond erom bekend dat hij vaak de snelweg pakte om even het stadje uit te zijn. Het was een poging waard.

‘Hé, Jonah? Er staat hier een dame op de snelweg pal na Hunt Road die jouw hulp wel kan gebruiken.’

Een gekraak en toen reageerde de politiemann. ‘Is het een noodgeval? Er zit hier een eland vast in een schommel die ik moet bevrijden.’

‘Nee, geen noodgeval.’ Easton nam de vrouw op, die terugkeek. ‘Maar ik denk dat er in dit geval iemand moet komen met meer bevoegdheden dan ik.’

‘Eens kijken of...’ Jonah onderbrak zichzelf en mompelde toen: ‘En daar gaat de wip. Ik bel je zo terug, East.’

‘Met wie ben je aan het praten?’ Ze keek hem wantrouwig aan.

‘Een aardige man die je straks naar Anchorage zal brengen,’ zei Easton. ‘Hij brengt je ergens naartoe waar de mensen beter geschikt zijn om je te helpen dan ik.’

‘Ben je gek geworden of zo?’

‘Ik ben anders niet degene die met onzichtbare mensen praat en maar doorgaat over hulpjes, mevrouw.’

‘Ik praat helemaal niet met onzichtbare mensen. Ik heb rúzie met onzichtbare mensen die een andere provider hadden moeten nemen, zoals ik hun had gezegd voordat ik wegging.’ Ze draaide zich om naar de heuvel voor hen en schreeuwde: ‘Zoals ik je had gezegd, Jessie.’

Easton schudde zijn hoofd. Hij kon niet geloven dat hij dat weer had. ‘Ik kan u hier niet zomaar achterlaten.’

‘Goed dan.’ Ze snoof verachtelijk, pakte haar koffer en gooide die achter in de laadbak, waar hij met een zware dreun neerkwam.

‘Wat zit erin?’ vroeg hij.

‘Stenen.’ De vrouw hees zich op de passagiersstoel en trok de sjaal voor haar mond weg. Ze fronste haar wenkbrauwen toen ze zijn ongelovige blik zag. ‘Wat nou?’

‘Dus u loopt langs de snelweg met een koffer vol stenen en dan denkt u dat ík gek ben?’

Ze lachte zelfgenoegzaam en wees recht vooruit. ‘Zie je die toegangsweg daar op de berg? Kun je me daarnaartoe brengen?’

Dat kon hij uiteraard. Het was echter een smal kronkelend bergweggetje en hij kon zich